Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Fogtmann, Nikolai

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Fogtmann, Nikolai (1829-03-08)

Citation: Fogtmann, Nikolai: ”BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Fogtmann, Nikolai (1829-03-08)”, i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 381. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000219.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Fra Samme.
Sorøe, den 8. Marts 1829.

Jeg er Deres Høiærv. megen Tak skyldig for Deres meget ærede Skrivelse af 24de Jan. d. A. Deres gunstige Dom om nogle af mine Bemærkninger var mig ligesaa kjær, som Deres Indsigelse mod min Fremstilling af Forsoningslæren *). Thi jeg hører gjerne saadanne alvorlige og grundige Indvendinger, om jeg end ikke kan ganske overbevises ved dem. Jeg har i hine Bemærkninger ikke egentlig villet give en fyldestgjørende Fremstilling af Forsoningslæren, men jeg har kun villet modsige den Rudelbachske og antyde, at en anden Fremstilling deraf var i det mindste antagelig eller uforkastelig. Maaskee jeg en anden Gang faaer Leilighed til at udvikle denne Lære mere fuldstændigt og mere tilfredsstillende, og da skulle de Bemærkninger, som D. H. har været saa god at meddele mig, ikke blive overseete. Foreløbig bemærker jeg blot, at „Syndsforladelseώs. 382forladelse" og „Forsoning" synes mig kun deri forskjellige, at den sidste er Forvisning om den første. Herfor synes mig ogsaa, foruden mange flere Skriftsteder, dette Sted i Brevet til Hebræerne at tale: „Hvor der er Syndernes Forladelse, der er ikke længer Offer for Synden". Thi dette vil dog nok sige, at hvor Syndsforladelsen er, der er Forsoningen fuldbragt. — I Henseende til hvad D. H. har bemærket om Stedet 1 Joh. 1, 7., at det skulde være bevisende for den sædvanlige Forsoningslære, maa jeg bemærke, at 1 Joh. 1, 9, som dermed maa sammenlignes, ikke synes at tale for denne Fortolkning, hvis der nemlig ved „den sædvanlige Forsoningslære" skal forstaaes satisfactio vicaria. Jeg gjentager forøvrigt, hvad jeg tilforn offentlig har sagt,, at Christus visselig har forsonet os med Gud, og at jeg ingen Trøst vidste eller havde uden denne Forvisning; men jeg troer ogsaa, at man ikke gjør vel i at ville bestemme Forsoningsmaaden for nøie; thi derved kan man let indskrænke Forsoningens Betydning og hindre dens Virksomhed. Læren om satisfactio vicaria synes mig at være et eensidigt Forsøg paa at bestemme Forsoningens Maade, som om dette var vigtigere end Forsoningen selv. Dette er en almindelig Feil i dogmatiske Systemer. Dog er det vistnok ingen Feil, at man fordrer et skarpt og nøiagtigt Udtryk for enhver bibelsk og christelig Sandhed; kun maa Sandheden ikke lide under Udtrykkets Strenghed eller videnskabelige Form *).

— Tilfældigviis stødte jeg forleden paa en gammel latinsk Psalme, hvoraf vor gamle Psalme: „Med Sorgen og Klagen hold Maade" er en Oversæettelse. Da jeg veed, at De sætter megen Priis paa denne Psalme, men ikke veed, om De kjender Originalen, som var mig tilforn ubekjendt, tillader jeg mig at afskrive de to første Stropher:

s. 383Jam moesta quiesce querela,
Lachrymas suspendite matres,
Nullus sua pignora plangat,
Mors hæc reparalio vitæ est.

Quldnam sibi saxa cavata,
Quid pulchra volunt monumenta,
Res quod nisi creditor illis
Non mortua, sed data somno?

Den danske Psalme er en fri Oversættelse af den latinske; men hiin er, om ikke skjønnere, saa dog endnu mere livlig og hjertelig end denne. Det er især denne Hjertelighed, som giver vore gamle Psalmer saa meget Værd, og som savnes saa meget i de nye. I samme gamle Psalmebog, som er udgivet af Boghandler Jørgen Holst, og trykt i Sorøe 1642, fandt jeg ogsaa et Vers, som jeg ofte har tænkt paa i Vinter. Det lyder omtrent saaledes:

Naar Vinter kommer med Kuld og Frost,
Med Storm og Snee hiin hvide,
Forsyn os, Gud! med Klæder og Kost,
Frels os fra Sorrig og Qvide!

Der er noget forunderligt bevægende i saadanne simple Ord.—